

urbanística a què ha d'ajustar-se l'aprovació definitiva de l'expedient és la Llei 6/1994, Reguladora de l'Activitat Urbanística (d'ara en avant, LRAU), en aplicació de la Disposició Transitòria 1.2 de la Llei 16/2005 Urbanística Valenciana (d'ara en avant LUV). Res hem d'objectar a la referida premissa, per la qual cosa l'argumentació del present recurs vindrà referida de la mateixa manera a la LRAU.

Segon.- L'acord recorregut incorpora en el seu text el dictamen emès per l'Advocacia General de la Generalitat a fi de determinar l'abast de l'acord adoptat per l'Ajuntament dels Coves de Vinromà en data 6 d'octubre del 2006; dictamen de què esta part discrepa en tot punt.

En primer lloc, considerem que no és aplicable al cas que ens ocupa els procediments de revisió d'ofici previstos en la Llei 30/1992, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú (d'ara en avant, LRJPAC). Al tractar-se d'un acord en matèria urbanística, i segons el que disposa l'article 2 de la LRAU ("correspondrà a l'Administració de la Generalitat i a l'Administració Local, dins de les seues competències legals, definir, en cada moment, la política urbanística que s'expressarà en l'elaboració i aprovació dels Plans i Programes, així com en la seua revisió o modificació"), es considera que, si l'Administració Local pot, en virtut del denominat "ius variandi", modificar planejaments vigents, també podrà modificar o desistir de planejaments que es troben en tramitació.

En conseqüència, era perfectament lícit que el Ple de l'Ajuntament dels Coves de Vinromà, en sessió de 6 d'octubre del 2006, adoptara acord iniciant expedient per a acordar la no programació del Sector Parc Industrial Mediambiental i desistir de la tramitació dels expedients de planejament. I encara més, l'acord referit contenia una extensa i exacta exposició dels motius que avalaven el canvi de criteri per part de l'Ajuntament, complint, per tant, a l'exigència de l'article 47 de la LRAU que els acords municipals en matèria de programació han de ser motivats. Amb més motiu, cal argumentar que, si segons el que disposa l'article 42.2 de la LRAU, "les resolucions autonòmiques sobre l'aprovació definitiva mai qüestionaran la interpretació de l'interès públic local formulades pel Municipi des de la representativitat que li conferix la seua legitimació democràtica...", amb més motiu ha d'entendre's que l'aprovació definitiva no pot de cap mode dur-se a terme si l'Ajuntament, amb el quòrum de la majoria absoluta dels seus membres, ha manifestat el seu legítim canvi de criteri en base precisament a l'interès públic local.

Davant de l'acord municipal, el Servei Territorial de Planificació i Ordenació Territorial, com ja va fer diverses vegades a instàncies d'altres municipis de la província, hauria d'haver tornat sense més l'expedient a l'Ajuntament. Al no fer-ho, i continuar la tramitació del mateix fins a culminar amb la seua aprovació definitiva, s'ha produït una flagrant vulneració del principi d'autonomia local consagrat en els articles 137 i 140 de la Constitució, a què hui fa referència expressa la LUV en l'article 5.3, i sobre el qual s'han pronunciat prolixament tant el Tribunal Constitucional com el Tribunal Suprem (entre altres, SSTC 4/1981, 27/1987, 170/1989, 214/1989, SSTS de 13-11-1989, 13-07-1990, 25-04-1991, 18-05-1992, 15-03-1993, 21-09-1993).

Tercer.- En segon lloc, no compartim l'afirmació que fa el dictamen que, en tot cas, no seria l'Ajuntament qui hauria de desistir del procediment, sinó qui el va instar en el seu dia, és a dir, la mercantil GEIMESA. Es passa per alt que l'aprovació provisional dels documents d'Homologació i Pla Parcial és un acte de tràmit no declaratiu de drets que, per això, pot ser revocat sense necessitat acudir al procediment establert en l'article 103 de la LRJPAC, sense que tampoc el reconeixement que fa l'article 2.5 de la LRAU a les persones privades amb vista a la facultat de redactar i promoure Plans o Programes supose un dret a

la seua aprovació o que estes s'establisquen per conveniència particular, com expressament diu el precepte citat.

Quart.- En últim lloc, el dictamen fa referència a l'interès general de l'actuació per a justificar la continuació del procediment per part de la Generalitat, quan, si en veritat es tractarà d'una actuació d'este tipus, la construcció de l'abocador de residus hauria tingut la consideració d'obra pública, havent d'haver seguit el procediment de concessió previst en la legislació de contractes de les Administracions Públiques. Així mateix, hauria d'haver-se elaborat i tramitat un Pla Especial dels previstos en l'article 12. E) de la LRAU i 86. C) del Reglament de Planejament de la Comunitat Valenciana, a l'empara del que disposa l'article 37 de la LRAU, que permet a les distintes Administracions Públiques, directament o -davall el seu control- a través del seu concessionaris o agents, elaborar i promoure Plans Especials quan, per a poder exercir les seues competències sectorials, necessiten establir noves determinacions en l'ordenació urbanística vigent.

No obstant això, no és tal la previsió del Pla Integral de residus de la Comunitat Valenciana, que únicament estima uns terrenys com a zona apta per a la ubicació abocadors de residus, però no preveu la construcció en els mateixos de cap centre d'eliminació de residus perillosos amb caràcter de servici públic.

Arribats a este punt, i tal com es desprèn d'allò que s'ha exposat fins al moment, és evident que l'actuació pretesa obeeix a uns interessos molt diferents de l'interès general.

Quint.- L'acord recorregut transcriu també la part dispositiva de la Declaració d'Impacte ambiental emesa el 27 de setembre del 2006 per la Direcció General de Gestió del Medi Natural de la Conselleria de Territori i Vivenda, que, al punt primer, estima acceptable als efectes ambientals la part B del sector Centre de Tractament i Eliminació de Residus de l'Homologació i Pla Parcial.

No obstant això, en la part expositiva de la Declaració d'Impacte Ambiental, que l'acord obvia per motius evidents, es fa referència a un informe de l'Àrea de Residus de la Direcció General de Qualitat Ambiental de data 11 de setembre del 2006, en el que es consideren insuficients els sondejos executats per a investigar la zona, i es conclou que no pot emetre's un juí de valor definitiu sobre la proposta d'abocador fins a haver estudiat amb profunditat tant l'estudi geològic com el projecte concret del mateix.

Per tant, considerem que la Declaració d'Impacte Ambiental emesa no té validesa, al no haver-se tingut en compte la totalitat de les possibles afeccions ambientals de la instal·lació prevista.

Sext.- Cal destacar especialment vot particular formulat pel Vocal de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer en la Comissió Informativa d'Urbanisme de 10 de novembre del 2006.

Enfront de l'oposició d'este Organisme a l'aprovació dels instruments de planejament, per suposar l'actuació un increment en la demanda d'aigua i no haver-se emès l'informe favorable a què es referix l'article 25.4 de la vigent Llei d'Aigües, l'acord que es recorre argumenta la seua decisió basant-se en un informe emès per l'empresa concessionària del servici d'abastiment d'aigua.

Respecte d'això cal assenyalar que l'exigència de l'informe de l'organisme de conca ve imposada per l'article 19.2 de la Llei 4/2004, d'Ordenació del Territori i Protecció del Paisatge (d'ara en avant, LOT), que es remet a la normativa estatal vigent en la matèria per a determinar els seus terminis i efectes. Esta normativa no és una altra que el Text Refós de la Llei d'Aigües que, en l'article 25.4, disposa que, transcorregut el termini per a la seua emissió, l'informe s'entendrà desfavorable. D'altra banda, el precepte citat no permet que, tal com preveu l'article 19.2 de la LOT, l'informe siga emès per entitat col·laboradora, per la qual cosa admetre este tipus d'informe, com fa l'acord que es recorre, suposaria una ingerència de la Comunitat Autònoma en la competència de l'organisme de conca.